

Both Balázs

Karcinóma, fagyhalál

Szüleim emlékének

Mert úgy rendelted, Uram,
hogy a lélek örökké éljen,
ne engedd elégni őket
jelenléted tűzében.

Apám húsát a rák ette csontig,
anyám kihűlt egy téli éjjelen,
az örület dróthálót
tépd szét köröttem, Istenem.

Éljek, míg terved van velem,
szükség rám világodban,
a tőled kapott talentumokat
ne ássam el, szét ne szórjam.

Bocsásd őket színed elé,
tarts meg engem, míg jónak látod –
Vasárnaponként vihessek
a sírjukra friss virágot.

Aki átlépett a fénybe,
tárgyak idejét nem ismeri már.
Földbe süllyedt minden szenvedése,
karcinóma, fagyhalál –

Itt vannak ők

Itt vannak ők. Porrá égetve mind a ketten.
Nagycsütörtökön és Szenteste előtt
megnyílt a családi sírbolt;
rémálmokkal vemhes év volt,
amikor árva lettem.

Nincs könnyem siratni őket,
de szavaik visszhangoznak bennem.
Versem örökmécsként éghet –
Ennyi fájdalomtól meghasad a lélek,
jég-repesztette kőzet.

Lakásukban valaki könyvet lapoz,
villanyt kapcsol, ruhát próbál.
Belépek a havas temetői utat.
És a kéz csak kutat, kutat,
szigorúbban egy lázas víziónál.

Az utolsó infúzió után

Édesapám emlékének

Nem homályosul pillanatra sem
tekintete, a vérbe lábadt,
halványsárga, fénytelen arca,
azok a csontig soványodott lábak,
az utolsó infúzió után
kézfeijéből csordogált a vére –
Fél tíz körül elment
Istenhez, vendégségbe.

Szent Bernadett látomása

Odakint lobog a viharos éj,
a zárda falát víz ostorozza.
Lila dárdák zuhognak
cellaablakra, templomtoronyra.

Lopakodva kísért az álom,
nyugtalan hánykodik ágyán a szűz.
Karcús fűzfatesteket nyaldos
a klastromkerti tűz.

Ázik a világ vízben, lángban,
két villanás közt iszonyút dörgött,
hatalmát tán hogy megmutassa,
félelmes képekkel üzen az ördög.

„Ó, mennyi nyomorúság, Uram
e bűzös sötétbe rejtve” –
Káromol Téged, ki lezuhan
a gyalázatos verembe.

Alig-alig derengő lényük
fojtó jelenlét gőze emészti,
és tudják: életük örök élet,
sosem fog véget érni.

Hajnalodik. Bernadett
ólomnehéz tagokkal ébred.
Az ég vörös. Harmatos ágon
cinkék fütyörésznek.

Szava sincs róla senkinek,
hogy éjszaka poklot látott.
Kezét kulcsolva térdepel,
és megköszöni az álmot.